

Tyskland begyndte ved Dekret af 26. Januar 1920 den saakaldte Produktive Erwerbslosenfürsorge, hvorved man ved offentlige Arbejder søgte at formindske Arbejdsløsheden. Man søgte saa vidt muligt at beskæftige Arbejderne indenfor deres Fag. Man lagde ogsaa Vægt paa at organisere Arbejderne, saaledes at ikke den forøgede Efterspørgsel efter Arbejdskraft til offentlige Arbejder paa et bestemt Sted skulde drage Arbejdere fra de eksisterende Foretagender.

I dette Dekret fandt der senere flere Forandringer Sted, navnlig med Hensyn til Lønnens Højde. Et Dekret i 1925 bestemte, at Lønnen skulde være den almindelige Arbejdsmandsløn dér paa Egnen.

Ved Loven af 16. Juli 1927 fortsattes dette System under Navnet Wertschaffende Erwerbslosenfürsorge. Der bestemtes, at Arbejdet skulde kræve meget Arbejde og faa Materialer.

Udgifterne dækkedes af Riget, Staterne og Rigsanstalten for Arbejdsløshedsforsikring. De statslige Tilskud beløber sig til ca. 50 pCt. af Udgifterne.

I August 1930 blev der paa Regeringens Initiativ dannet et Aktieselskab til Udførelse af offentlige Arbejder under Regeringens Kontrol. De foretagne Arbejder er af to Arter. Dels „Notstandarbeiten“, hvis Formaal er øjeblikkelig Hjælp, dels andre Arbejder, der skal betyde en varig Formindskelse af Arbejdsløsheden. De første er navnlig Grund- og Vejforbedringer, de sidste bestaar fortrinsvis i Oprettelsen af Husmandsbrug. Til Gennemførelse af disse sidste Opgaver er der af Regeringen dannet et Aktieselskab „Deutsche Bodenkultur A. G.“

I 1930 blev der sat meget ind paa at fremskynde offentlige Arbejder, som i alt anslaaes til at ville koste 1 000 Mill. Mark.

Herudover et det mere blevet til Forslag end Realiteter.

Som Eksempel paa en enkelt Foranstaltning udover de nævnte offentlige Arbejder kan dog nævnes, at der i Nødfordningen af 26. Juli 1930 blev indført som Tilføjelse til § 150 i Arbejdsløshedsforsikringsloven af 12. December 1929 en Bestemmelse om, at „Ledelsen af Rigsanstalten for Arbejdsløshedsforsikring i Bedrifter eller Bedriftsgrupper, hvis Arbejdere i betydelig højere Grad end gennemsnitlig lægger Beslag paa Arbejdsløshedsforsikringen“, kan paalægge Arbejdsgiverne større Bidrag. Rigsarbejdsministeren fastsætter Højden og Varigheden af disse Bidrag. Denne Tilføjelse er principielt af meget stor Betydning, fordi man her for første Gang indenfor den tyske Arbejdsløshedsforsikring søger at anvende det fra den almindelige Forsikring saa kendte Princip om en Præmieklassificering som Middel til Formindskelse af de skadelige Begivenheders Antal.

Af Forslag har der været mange:

Den 29. Oktober 1930 udtalte Arbejdsminister Stegerwald saaledes, at Midlerne til at komme over Krisen var 1) Ordning af Erstatningsspørgsmaalet og 2) Forøgelse af en indre Købeevne. Dette sidste skulde ske ved at sikre Landbruget en rimelig Fortjeneste, ved at formindske Industriens Produktionsomkostninger og ved at forøge Massernes Købeevne. Samtidig hermed anbefaler han dog ogsaa „en elastisk Lønpolitik“, dog skal ikke Reallønnen, kun den nominelle Løn nedsættes.

Spørgsmaalet om forkortet Arbejdstid som Middel imod Arbejdsløsheden har været meget paa Tale. Den preussiske Regering har saaledes forelagt et Lovforslag, hvorefter alle Afskedigelser skulde forbydes, saafremt et Foretagende var i Stand til at beskæftige sine Arbejdere i mindst 40 Timer eller 5 Dage om Ugen. Ogsaa Spørgsmaalet om Udstyknog og Oprettelse af Havebrug har været Genstand for Diskussion.

Endelig har ogsaa den tyske Regering indledet Forhandlinger med forskellige sagkyndige om Indførelse af almindelig Arbejdsværnepligt som Middel imod Arbejdsløsheden, men af mange Grunde, bl. a. af økonomiske, er Planen blevet opgivet igen.

Ifølge de seneste Meddelelser har den tyske Finansminister udtalt, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen koster Forbundsregeringen og de lokale Myndigheder ca. 3 Milliarder Mark om Aaret. Ministeren har foreslaaet, at en Del af disse Penge skulde anvendes til at stimulere Arbejdsgiverne i Industrien til at genantage ledige Arbejdere. Industrien skulde da have Subsidier i Forhold til det Antal Arbejdere, som der skaffes Beskæftigelse for.

Dette Forslag er imidlertid blevet kritiseret af Repræsentanter baade for Arbejdere og Arbejdsgivere. Navnlig fremhæves det, at det vilde være umuligt at afgøre, hvilke Industrier der skulde være berettiget til Subsidier af denne Art.

Italien har forsøgt at modvirke Arbejdsløsheden ved offentlige Arbejder; paa Statens Budget er Udgiften til offentlige Arbejder fra 1918—19 til 1928—29 steget fra 175 Mill. til 565 Mill. Guld-Lire. Som særligt italiensk Middel kan omtales Støtte til de